

[Korsgaard.]

mængder, vi kan skaffe os; men det forekommer mig, at Venstre nu er ved at blive for voldsom i Retning af snart sagt at ville standse alt muligt. Det har dog ogsaa, hvad enhver let vil forstaa, sine overmaade uheldige Sider, idet ingen kan være i Tvivl om, at skal det blive Tonen, som gaar ud over Landet, vil vi inden længe faa en næsten uoverskuelig Arbejdsløshed.

Ordføreren (L. D. Rasmussen): Det forbyrder mig i nogen Grad at høre Konservative omtale Socialdemokrater somme Tider. I al Almindelighed er Socialdemokraternes Tillidsmænd uhyre ødsle, men er de sparsommelige som vor højtærede Finansminister, er de reaktionære. Jeg forstaaer ikke ganske, hvorledes Konservative kan optræde saaledes, for det synes jeg ikke er heldigt.

Med Hensyn til de Forbehold, der er taget rundt omkring i Finanslovforslaget med Ændringsforslag, da opfatter jeg det saaledes, at man ikke fra nogen Side endnu har klaret sig, hvorledes man vil have de eventuelle Ændringer, eller om man overhovedet vil stille Ændringsforslag. Spørgsmaalet staar derfor ganske taaget, ud i det blaa; der er intet, følgelig kan der heller intet være at diskutere om. Det har ogsaa vist sig, at de Herrer, der har haft Ordet, ikke har haft noget bestemt at stille op, om hvilket man kunde foretage en Debat. Det venter man først at kunne gøre ved tredje Behandling. Lad os da saa lade alle disse Spørgsmaal ligge til tredje Behandling, det kan være, der er mange andre Ting, som ogsaa til den Tid er opklaret, saaledes at vi virkelig ved, hvad vi vil.

Ministeren for offentlige Arbejder (Fris-Skotte): Jeg har vel set, at der i Betænkningen under Statsbanerne er taget Forbehold med Hensyn til et Par Bevilinger, men jeg er gaaet ud fra i Overensstemmelse med, hvad der er Tingets Sædvane ved anden Behandling, at det var Ting, der skulde drøftes ved tredje Behandling, og jeg skal derfor ikke komme ind paa dem nu, idet jeg ogsaa gaar ud fra, at det er saglige Drøftelser, der er Tale om. Jeg skal derfor heller ikke komme ind paa det af det ærede Medlem Hr. Pinholt nævnte med Hensyn til Anlægsbudgettet for Statsbanerne, saa meget mere, som jeg forinden anden Behandling har været til Raadighed for Finansudvalget og til mit Samraad med Finansudvalget medbragte alle de Oplysninger, som jeg

tænkte var af Interesse for Finansudvalget; men man ønskede ikke paa det daværende Tidspunkt at gennemgaa hele dette Spørgsmaal. Jeg skal derfor vente med at se, hvad der vil ske ved den yderligere Forhandling, som jeg antager vil finde Sted mellem anden og tredje Behandling, og dér kan vi saa drøfte disse forskellige Spørgsmaal.

Jeg skal derfor heller ikke komme ind paa de Betragtninger, det ærede Medlem Hr. Korsgaard gjorde, udover dette, at naar han nævnte Skibet mellem Kalundborg og Aarhus og spurgte, om jeg betragtede det som vigtigt i disse pengeknappe Tider, skal jeg sige, at jeg betragter Bygningen af disse to Skibe, som jeg nu har faaet Tilslutning til i Finansudvalget, som værende af ganske overordentlig stor arbejdsmæssig Betydning for vor Skibsindustri under den nærmest fortvivlede Situation, som denne Industri befinder sig i.

Samtidig med at det ærede Medlem Hr. Pinholt saaledes advarede mod at bruge for mange Penge paa Statsbanernes Budget, havde han alligevel et Ønske om at faa brugt flere Penge, end der hidtil er foreslaaet paa Finansloven, idet han henstillede til mig at sætte Anlægget af nogle Høfder ved Trans i Gang saa snart som muligt. Da der har været Samraad om denne Sag, vil jeg gerne give nogle Oplysninger om dette Spørgsmaal.

Det er snart en meget gammel Sag. I Juli 1920 søgte Beboerne om at faa to Høfder, der paa det daværende Tidspunkt vilde koste 400 000 Kr. hver, altsaa i alt 800 000 Kr. De skulde beskytte det ret frugtbare Agerland, der gaar helt ned til Havet, og hvoraf der hvert Aar bortskæres en Strimmel paa gennemsnitlig 3 Meter. Det aarlige Tab for Ejerne svarede til en Værdi af ca. 1 300 Kr. Der var saaledes intet Forhold mellem Tabet af Jord og Udgiften ved at beskytte den; thi foruden Forrentningen af de 800 000 maatte man jo regne med ret store Vedligeholdelsesudgifter, der den Gang ansloges til 25 000 Kr. aarlig. Paa den anden Side sødes der altsaa her bort af Danmarks Jord, og da formentlig intet andet kan standse denne Bortskæring end saadanne Høfder, er det rimeligt, at man, naar man mener at kunne overkomme det, ogsaa foretager en saadan Standsning.

Imidlertid afslog Ministeriet i 1920 — det var det daværende Venstreministerium — Andragendet under Hensyn til Udgifternes Størrelse. I Juli 1923 gentog Beboerne deres Andragende. Paa Grund af Prisfaldet var Udgiften da dalet fra 800 000